

samme som at bruge Petroleum til at slukke en Ildebrand. Men naar vi nu ser midt i den rige Verden, midt i den store Ophobning af Varer Familier lide Sult under Arbejdsløshedens Forbandelse, maa vi kunne forstaa, at der maa gribes til Forholdsregler, at vi maa have Haand i Hanke med disse Virksomheder. Man kan ikke sige: Jeg har det nogenlunde ordentligt, hvad kommer det saa mig ved, hvordan det gaar de andre?

Det forekommer mig, at Regeringspartiet maa have Følelsen af at have et Ansvar overfor det Land, det er sat til at styre. Man kan ikke som Venstres Ordfører i Dag staa op med en saadan Følelse af Selvbehagelighed og rage 70 000 arbejdsløse til Side, rage alt det til Side, der findes af Nød og Savn her i Landet, og sige: Det er egentlig storartet, som vi har det, det er noget, vi kan være stolte af og begejstrede over. Thi det, der er naaet i det forløbne Aar, er dette, at medens vi under det radikale Styre med Sandhed kunde pege paa, at Danmark var det Land i Verden, hvor man havde de billigste Varer, at Danmark i alt Fald var mellem de billigste Lande — jeg indrømmer, at det opnaaedes gennem generende indgribende Foranstaltninger fra Regeringens Side —, har Regeringen nu strøget Baandene, der har den holdt sit Program, og vi er blevet et af de Lande, der lever under de højeste Priser. Den højtærede Finansminister fortalte i Efteraaret om det mægtige Prisfald Verden over, men vi kan endnu ikke den Dag i Dag tale om et mægtigt Prisfald her i Landet, det eksisterer ikke endnu. Vi er derimod kommet op mellem Landene med de højeste Priser, takket være Regeringens Frihedspolitik.

Jeg tror, at der vil komme den Dag, da de Mænd, der nu forstaa, at det ikke nytter noget at modsætte sig 8 Timers Dagen, af Udviklingen vil blive tvunget til at sige: Vi maa gaa over til Socialdemokratiets Socialiseringsforslag, det gaar ikke an, at den enkelte gennem en planløs, meningsløs Spekulation er med til at ødelægge Samfundet, saaledes at 50 Millioner Mennesker fordømmes til Arbejdsløshed. Vi maa have et Indseende dermed. Vi kan ikke lade de enkelte raade efter Forgødt-befindende, de enkeltes Interesser maa vige for Samfundets Vel. Vi maa have Indseende med Produktionen.

Vi maa have vore Socialiseringsforslag gennemført. Og de vil blive gennemført; for de Herrer har intet at sætte i Stedet, ikke andet end dette: Det maa forløbe paa

naturlig Maade. De har ingen Anvisning paa, hvilke Veje der skal gaas, de har ikke andet end Afvisning af Kravene. Det, man peger paa overfor de arbejdsløse fra det ærede Medlem Hr. Brorsens Side, er dette: Ja, men vi naaede dog, at de Mennesker faar noget mindre, end de havde under den radikale Regering. Det er stolte Resultater, det er Resultater, man kan være begejstret over. Den højtærede Trafikminister kan sige: Jeg fik dog afskediget 800 og sat dem paa Arbejdsløshedsunderstøttelse, derved sparer jeg et Par Mill. Kr. — det var vist det Tal, han nævnte i Aftes. Og nu skal de paa-gældende sulte og lide Nød. Det er den Maade, hvorpaa man sparer, hvorpaa man realiserer sit store Program.

Venstres Ordfører var letsindig nok til at tale om Stillingen i Sønderjylland. Han talte om, hvorledes vi med Velvillie tænker paa Mændene paa den anden Side Grænsen. Ja, jeg vil haabe, man gør det. Det var jo ogsaa et af de Spørgsmaal, hvorpaa Venstre sejrede den 26. April. Venstre sejrede, fordi de Radikale og Socialdemokraterne efter Venstres Paastand viste manglende Interesse for Beboerne af de Egne, hvor der skulde være Folkeafstemning, Venstre sejrede paa Raabet om, at det var vor Skyld, at Afstemningen i 2den Zone fik det Resultat, den fik. Nu erklærer Venstres Ordfører: Vi skal hjælpe dem, der er paa den anden Side af Grænsepælene. Jeg vil spørge: Hjælper vi dem ved at fortsætte med Raabet om, at vort Haab her i Danmark rækker videre? Det er jo Feltraabet fra de konservative Partiers Side: Vi vil længere ned med Grænsen. Kan vi ikke i Dag alle være enige om, at efter at vi har set Resultaterne af de sidste Valg i Tyskland, tør ingen paastaa, at Grænsen blev sat for nordlig? Vi var alle, Venstre og Konservative med, i Oktober 1918 enige om at sige: Grænsen skal være, hvor Sindelagsgrænsen er. Men er der da nogen, der i Dag tør sige, at de havde Ret, der paastod, at Grænsen blev sat for nordlig?

Grænsespørgsmaalet er atter et af de Punkter, man benyttede under Valgkampen, medens man i Dag maa nøjes med spagfærdig at pege paa det, hvorefter vi alle er enige: De, der blev tilbage paa den anden Side Grænsen, skal hjælpes. Jeg henstiller til Venstre og de Konservative, at de, hvis de vil hjælpe dem paa den anden Side Grænsen, lader være at raabe op om, at de vil have mere endnu, til Trods for at de maa erkende, at skal Flertallet raade, har vi faaet fuldt ud, hvad der